

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 7920 van 27 februari 2008
in de zaak X / II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Ghanese nationaliteit, op 30 november 2007 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 5 oktober 2007 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zonder voorwerp wordt verklaard, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 20 november 2007.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2008.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat R. QUINTELIER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoeker, van Ghanese nationaliteit, geboren te Tafo op 9 april 1962 dient een asielaanvraag in op 31 december 1993 die onontvankelijk is verklaard door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken op 6 mei 1994.

1.2. Op 27 januari 2000 dient verzoeker een regularisatieaanvraag in met toepassing van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk (hierna: de wet van 22 december 1999). Deze aanvraag is op 4 maart 2002 verworpen.

1.3. Verzoeker dient op 23 september 2003 een aanvraag om machtiging tot verblijf in met toepassing van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 14 oktober 2004 door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken zonder voorwerp verklaard, met toepassing van artikel 16, eerste lid, van de wet van 22 december 1999.

1.4. Verzoeker dient op 15 november 2005 opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf in met toepassing van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 22 mei 2006 door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken opnieuw zonder voorwerp verklaard, met toepassing van artikel 16, eerste lid, van de wet van 22 december 1999.

1.5. Verzoeker dient op 15 mei 2005 een derde aanvraag om machtiging tot verblijf in met toepassing van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet. Op 14 september 2007 dient verzoeker bijkomende stukken in (van het ZNA Stuivenberg en "gedetailleerd medisch attest") waaruit blijkt dat hij ernstig ziek is. Bij beslissing van 5 oktober 2007 van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken wordt de aanvraag, met toepassing van artikel 16, eerste lid, van de wet van 22 december 1999, zonder voorwerp verklaard. Dit is de bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Betrokkene is ingeschreven bij de Regularisatiecommissie en heeft een negatieve beslissing gekregen inzake zijn aanvraag tot regularisatie op grond van de wet van 22/12/1999. Artikel 16§1 van deze wet verbiedt immers wanneer de Regularisatiecommissie is gevat met een verzoek (wat hier het geval is onder nr. 20602000012703098), het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf krachtens art. 9.3 van de wet van 15/12/1980. Dit verbod geldt niet alleen op het ogenblik waarop de aanvraag wordt verworpen, maar zolang genoemde wet van 22/12/1999 van kracht is.

(...)"

1.6. Verzoeker heeft op 25 november 2007 een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, om medische redenen.

2. Ontvankelijkheid

2.1. Verwerende partij werpt bij wege van exceptie de onontvankelijkheid van het beroep op wegens een gebrek aan belang. Verweerder verwijst naar het arrest 103/2003 van het Grondwettelijk Hof (toen Arbitragehof) waarin het Hof heeft geoordeeld dat artikel 16 van de wet van 22 december 1999, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet schendt. Verweerder stelt dat bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing de gemachtigde van minister van Binnenlandse Zaken niet anders vermag dan opnieuw dezelfde beslissing te nemen en dat bijgevolg een eventuele vernietiging aan verzoeker geen voordeel kan opleveren.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/56 van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G.

DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996). Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren. Verzoeker ontkent niet dat hij een aanvraag tot regularisatie heeft ingediend overeenkomstig de bepalingen van de wet van 22 december 1999 en dat dit verzoek door de minister van Binnenlandse Zaken werd afgewezen.

Artikel 16 van de wet van 22 december 1999 luidt als volgt:

“De indiening van een aanvraag op grond van artikel 2 verbiedt de aanvrager om een aanvraag in te dienen op grond van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De indiening, na de inwerkingtreding van deze wet, van een aanvraag op grond van artikel 9, derde lid, van de voornoemde wet van 15 december 1980 verbiedt de aanvrager om, gelijktijdig of daarna, een aanvraag in te dienen op grond van artikel 2.”

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan, gezien de uitdrukkelijke wetsbepaling, verzoeker niet tot voordeel strekken aangezien het bestuur een gebonden bevoegdheid heeft en dus niet anders vermag dan een nieuwe weigeringsbeslissing te nemen (R.v.St., nr. 154.039, 23 januari 2006).

Verzoeker verwijst naar de “dringende medische zorgen” die hij nodig heeft en stelt dat ingevolge zijn medische situatie geen strikte toepassing van artikel 16 van de wet van 22 december 1999 mogelijk is. Er dient verwezen te worden naar het arrest 141/2006 van het Grondwettelijk Hof waarin het Hof een duidelijk afgebakend voorbehoud heeft geformuleerd betreffende de toepassing van artikel 16 van de wet van 22 december 1999. Het Hof stelt in B.7.:

“Wanneer, na de verwerping van zijn regularisatieaanvraag, de vreemdeling, om medische redenen, in de absolute onmogelijkheid verkeert om gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, kan hij evenwel niet van het grondgebied worden verwijderd.

(...)

In dat geval dient de bevoegde overheid, al dan niet op aanvraag, zich te vergewissen van de werkelijkheid en de ernst van de absolute onmogelijkheid om, wegens medische redenen, het grondgebied te verlaten.”

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 22 december 1999 blijkt dat de weigering van regularisatie samen gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten (*Parl. St.*, Kamer, 1999-2000, Doc 50-0234/001, p.10). Verzoeker laat na aan te tonen dat hij sinds de verwerping van zijn regularisatieaanvraag op 4 maart 2002 om medische redenen in de absolute onmogelijkheid verkeert om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker kan bijgevolg niet gevolgd worden in zijn stelling dat de strikte toepassing van artikel 16 van de wet van 22 december 1999 niet mogelijk is omwille van zijn medische situatie.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat gezien de in de wet van 22 december 1999 opgenomen verbodsbepaling, waarvan de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken, behoudens in het door het Grondwettelijk Hof voorziene geval, niet mag afwijken, verzoeker geen belang heeft bij de huidige vordering. Het beroep is om die reden niet ontvankelijk.

2.3. Gelet op de onontvankelijkheid van de hoofdvordering is er grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als

accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari twee-duizend en acht door:

mevr. Ch. BAMPS,	kamervoorzitter,
dhr. T. LEYSEN,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

Ch. BAMPS.